

ciju. I ova okolnost čini ga osobno odgovornim. Kako odgovara špediter, tako odgovara i njegov garant, banka. Špediteru pak ostaje netaknuto pravo regresa prema osobi na čiji račun je u ovom slučaju radio.

/DMF, 1965, str. 344/

B.J.

KASACIONI SUD FRANCUSKE

Presuda od 11.II 1965.

Veuve Dumesnil c/a Cie des Messageries
maritimes i zapovjednik Bourde

Prijevoz putnika morem - Odgovornost brodarka za gubitak putnikovih stvari - Zapovjednikova krivnja u navigaciji - Putnik - Agent - Radar - Brodar ne odgovara za gubitak putnikovih stvari nestalih prilikom nasukanja broda, ako zapovjednik nije kriv za nasukanje - Zapovjednik nije kriv za nasukanje ako je prilikom manevriranja brodom bio doveden u zabunu novo postavljanim svjetlom na kopnu koja ima iste karakteristike kao i već postojeće svjetlo u blizini luke, iako postavljanje novo svjetla nije bilo na uobičajeni način objavljeno - Stranka koja tvrdi da radar na brodu nije propisno funkcionirao mora to i dokazati - Činjenica da je brodar putniku koji je kupio kartu I klase, i koji se u toj klasi i vozi, snizio vozarinu na iznos turističke klase, ne znači da je odnosna osoba postala brodarkov gost na brodu, već je i dalje zadržala pravno svojstvo putnika - Brodski agent nije dužan brinuti se o sigurnosti broda za plovidbu - On nije dužan znati da li svjetlo postavljeno na kopnu predstavlja opasnost za plovidbu broda

U noći između 21. i 22.XII 1952. brod "Champollion" nasukao se u blizini luke Beyrouth. Do nasukanja je, kako je utvrđeno, došlo radi toga što je pred relativno kratko vrijeme na jednom obližnjem aerodromu bilo postavljeno svjetlo koje je imalo iste karakteristike kao i već postojeće lučko svjetlo. Postavljanje aerodromskog svjetla nije bilo objavljeno na način na koji se objavljuje postavljanje, odnosno promjena na pomorskim svjetlima. Zapovjednik je aerodromsko svjetlo zamijenio s lučkim, pa je pod tom pretpostavkom naredio manevriranje broda, što je dovelo do nasukanja. Prilikom nasukanja jedna putnica izgubila je svoju prtljagu, pa tuži brodarka za naknadu štete.

Prvostepeni sud je djelomično udovoljio tužbenom zahtjevu. Apelacija je prvostepenu presudu potvrdila u dijelu kojim se tužbeni zahtjev odbija, a preinačila u onom di-

jelu u kojem je bilo naredjeno brodaru da nadokandi štetu. Kasacioni sud je potvrdio presudu drugostepenog suda.

Brodar bi u ovom slučaju bio odgovoran za štetu samo pod pretpostavkom da je zapovjednik kriv za nasukanje. Međutim u postupku koji je protiv njega vođen pred Pomorskim trgovačkim sudom u Marseilleu utvrđeno je da zapovjednik nije kriv. Ova presuda sama po sebi ne bi bila mjerodavna za građanske sudove, ali je u konkretnom slučaju krivični sud obustavio postupak protiv zapovjednika, čime je utvrdio da on nije kriv za nasukanje, pa kasacioni sud zaključuje da se apelacija mogla pozvati na stajalište pomorskog trgovačkog suda u pogledu zapovjednikove odgovornosti za nasukanje.

Brodar se u postupku pozivao i na uvjete putne karte, na temelju čega je on za neke slučajeve isključio svoju odgovornost. Tužiteljica navodi da joj nikakva karta nikad nije bila uručena. Međutim brodar je dao sudu na uvid fotokopiju duplikata putne karte I klase, koja je tužiteljici bila predana 20.XI 1952. godine u Parizu. Brodar je naknadno tužiteljici dao popust u cijeni, naplaćujući prevozninu u visini tarife za turističku klasu, premda se tužiteljica vozila u I klasi. Osvrćući se na tužiteljčinu tvrdnju u ovom pogledu, sud na temelju fotokopije, koja je u postupku bila predložena, utvrđuje da su tužiteljici uvjeti putne karte morali biti poznati, a što se tiče popusta u cijeni zaključuje da samim tim tužiteljica nije postala gost brodarov, nego je i dalje zadržala pravno svojstvo putnika, pa se na nju primjenjuju uvjeti putne karte i propisi o prijevozu putnika morem.

Tužiteljica nadalje tvrdi da brodar doduše nije bio dužan na brodu instalirati radar, ali kad ga je instalirao, on je morao pravilno funkcionirati, što u konkretnom nije bio slučaj. Sud smatra da bi tu okolnost tužiteljica morala dokazati, što međutim nije uspjela.

Na koncu putnica iznosi da je brodarov agent bio dužan izvijestiti zapovjednika broda o instaliranju novog svjetla na aerodromu. Ako to nije učinio, brodar snosi odgovornost za štetne posljedice agentova propusta. Sud ni ovaj navod ne prihvaća. U prvom redu agent nije dužan osiguravati bilo kakvu sigurnosnu službu broda. Osim toga on, i da je znao, odnosno bio dužan znati za postavljanje svjetla, imao je pravo pretpostavljati da je ta stvar riješena s nadležnim pomorskim vlastima.

Iz svih ovih razloga kasacije je potvrdila presudu apelacionog suda.

/DMF, 1965, str. 352/